

többség és kormány minden lehető engedékenységgel, békeajánlással lépett eléjük. S nemcsak indokolatlan, hanem céltalan is anarchiájuk, mert az erőszak eszközével úgy sem lehet korona és többség ellen érvényesülni. Tehát, amely törvénytelen a kisebbségi eljárás, oly fogyatékos ítéletre is vall; amely vakmerő céljaiban, oly gyáva eszközeiben, reális lehetőség és morális alap nélkül való. Ezzel szemben rendületlenül áll a munkapárt és önfeláldozó vezetősége, a hazafiasság, törvénytisztelet, szabadelvűség, demokrácia őre gyanánt, céltudatosan, egységesen épp oly bátran, mint megfontoltan, hogy megvédje a nemzet összes anyagi és erkölcsi javait. S mint eddig, úgy ezentul is meg fogja védelmezni.

A jogakadémia.

— Lázár György dr nyilatkozata. —

(Saját tudósítónktól.) Egyik fővárosi lap és egyik szegedi estilap kétségtelenül nagyérdekességű hiradással szolgált ma arról, hogy Szeged királyi döntéssel megkapta a jogakadémiát. E szerint Zichy János gróf előterjesztése alapján a kormány a pozsonyi jogakadémia beszüntetése mellett határozott és ily előterjesztéssel fordult a királyhoz is. Ezzel szemben Lázár polgármester az udvarnál járt el és hatalmas pártfogókat mozgósított Szeged jogos érdekének diadaláért. Ennek lett aztán fényes eredménye, hogy öfelsege amellettt döntött, hogy a pozsonyi kir. katolikus jogakadémia Szegedre helyeztessék és elrendelte, hogy amennyiben a szegedi kir. katolikus jogakadémia főtartására a tanulmányi alap jövedelme nem elegendő, úgy fődözzék a kiadásokat a vallás-alap jövedelméből.

Természetes, hogy e hír hitelessége tekintetében a szegedi felső oktatás föltétlenül első harcosához, Lázár György dr polgár-

mesterhez fordultunk. A tőle nyert információk alapján a következőket közölhetjük a szegedi jogakadémia sorsáról:

— Nem felel meg a valóságnak, hogy a kormánynál kedvezőtlen elintézésben részesült volna az az ideám, hogy a pozsonyi jogakadémia Szegedre helyeztessék át. Hiszen mielőtt nyilvánosságra hoztam ezt a kétségtelenül nagyhorderejű ügyet, előbb illetékes helyeken tárgyaltam meg és mondhatom, hogy az egész vonalon a legkedvezőbb fogadtatásban részesültem. Különben sincs még annyira előrehaladott stádiumban a dolog, hogy a kormány döntésére kerülhetett volna a sor. Előbb sokat, nagyon sokat kell még nekünk idehaza végezni.

— A helyzet ma is teljesen az, amit én a „Délmagyarország“-ban megjelent cikkemben kifejtettem. Jogakadémiát akarunk csinálni különböző gazdasági jellegű szakokkal, amelyekből aztán egy németországi típusu egyetem fejlődne ki, amely a gazdasági pályákra készülőknek adná meg a felsőbb oktatást. És erre Szegeden minden előfeltétel megvan. Van két felső kereskedelmünk, ezek fölé megcsináljuk a kereskedelmi akadémiát. Van felső ipariskolánk, erdőőri szakiskolánk, kenderakadémiánk, Szeged különben a kendertermelés terén egész monarchiában vezet, ezek fölé megcsináljuk az ipari és gazdasági szakokat. A négy fakultás: jogi, gazdasági, ipari és kereskedelmi, összevonásával kifejlődik az az ország számára mérhetetlen kincseket érő felső oktatás, amellyel Németországban lépten-nyomon találkozhatunk.

— A kérdéssel különben egyre behatóbban foglalkozom. Hat külföldi egyetem prospektusát megszereztem már és novemberben Németországba utazom a hallei egyetem tanulmányozására.

Rendkívüli közgyűlés a Gazdasági és Iparbankban.

(Saját tudósítónktól.) A Szegedi Gazdasági és Iparbank részvénytársaság részvényesei és elsőbbségi részvényesei ma délután öt órakor az intézet helyiségében rendkívüli közgyűlésre jöttek össze.

Reök Iván elnök a rendkívüli közgyűlést azért hívta egybe, hogy létrejöhessen a Gazdasági és Iparbank pénzügyviszonyainak teljes rendezése és a bank működése a régi kerékvágásba juthasson. Ettől a rendkívüli közgyűléstől remélték azt, hogy a legutóbb fölmerült ellentétek el fognak simulni. A reménykedés nem is volt hiábavaló, mert a ma délutáni közgyűlésen teljesen tisztázódtak a bank ügyei és már a holnapi naptól kezdve megkezdik a betétek kifizetését.

A rendkívüli közgyűlést a következő tárgysorozattal hívták egybe:

1. Elnöki megnyitó, jegyzőkönyv hitelesítő és jegyzőkönyvvezető kirendelése.
2. A részvénytőke fölemelése, elsőbbségi részvények kibocsátása.
3. Elsőbbségi kötvények kibocsátása.
4. Az alapszabályok 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12. és 45. §-ainak módosítása.
5. Az eredeti részvénytőkének 50 százalékkal leendő lebélyegzése.

A közgyűlést Reök Iván elnök nyitotta meg. Mindenekelőtt az eredeti részvénytőkének 50 százalékkal leendő lebélyegzését javasolta, amelyet a közgyűlés egyhangúlag el is fogadott.

Az elnök azután előterjesztette azt az indítványát, hogy részben a hitelezők kielégítése, részben a betétesek érdekében hatszázezer korona áru elsőbbségi részvényt bocsássonak ki és az alapszabályok 5., 6., 7., 8., 9., 10., 11. és 45. szakaszait ebben az értelemben módosítsák.

Együttal azt is beterjesztette az elnök, hogy négyszázezer koronát már le is jegyez-

foglalkozás? Tudom, hogy valóságos szenvedély is válhatik belőle, de te nem nőttél fel, mint én, ugyszólván az orchideák között. Mondd, mi tetszik neked rajtuk a legjobban?

Jerome nem adhatott határozott feleletet; de egyszer, mikor gazdája ugyanazzal a kérdéssel fordult hozzá, szokott, fesztelen, gonyolódni szerető hangján azt felelte:

— Tudja, gazdám, az orchidea ugyszólván a levegőből él s a mi Qaurtier Terne-sünkben akárhány oly utcavirágot ismerek, aki ebben hasonlít hozzá.

Ez a tréfa jutott megint az eszébe ma, mikor egyedül látta magát reá bizott virágai közt. Kezébe vette lámpáját és köruttra kelt a nagy üvegházban, meggyőződött róla, hogy minden ablak jól záródik-e, megnézte a hőmérőt, egy-egy melegítőcsövet elzárt. Künn üvöltött a szél, rázta a szalmatakarókat, melyek összegöngyölve heverték fönn a tetőszerkezeten s mikor Jerome az ajtók előtt ment el, fagyos marásként érezte magán az éjszakai hideget. Mikor befejezte körutját, visszatért előbbi helyére, ahol elvált a gazdájától, letette lámpáját egy deszkapadra a legrégibb orchideák csoportja között, aztán leült egy fölfordított nagy üvegcserepre, hogy nézze a kedves virágait s ily módon tartsa távol magától az álmod. Az öt cattleya, melyről a gazdája oly büszkén szolt, egyszerre virágzott ki s virágban állt egynéhány locsia is, melyeket Jerome összegubbaszkodott kanárimadárhoz hasonlított.

Jerome lassan lehunyta szemét s hátával a sarokba támaszkodott. Fáradtsága erősebb volt, mint az akarat, hogy ébren maradjon s órák multak s ő még mindig az ifjúkor ólomnehéz álmát aludta. Aztán egyszerre zürzavaros láрма riasztotta föl, dörömbölés, ablaktáblák csörömpölése, tört üveg zörgése, nehéz tárgyak alázuhanása, a vihar zugása, mely fagyosan és féktelenül tör be. A lámpa kialudt. Jerome megértette: elfelejtette bezárni az egyik ajtót s a gyilkos éjszaka benyomult, most az üvegtető alatt tombol, töri az ablakokat, megsemmisíti a drága növényeket, tönkreteszi a gazdát. Nagy bajjal meggyújtja a lámpát, s az első pillantásra, melyet az órára vetett, tisztában volt, hogy már négyre járt. Magasra emeli föl a lámpást, s most meglátja az egész kárt, az orchideák a földön hevernek, vagy a vizes dézsákba csüggenek, az öt cattleya pedig immár alaktalan tömeg. Jerome fölkiált rémületében, menekülni akar, mikor egy másik árnyék hirtelen reá rohan.

— Nyomorult fiu! Mit műveltél!

Megismeri monsieur Paremont hangját, megfordul, végigszalad az üvegházon, eléri a hátulsó ajtót s futva menekül a kertből, jól tudva, hogy a pályájának itt időnek előtte végeszakadt.

Monsieur Paremont eleinte azt hitte, hogy koldusbotra jutott s öt percet vesztetett el jajgatással és sirással. Mert szinte művész volt a maga szakmájában, csupa értelem. De aztán összeszedte magát; minden valódi szeretet mélyén elpusztíthatatlan re-

mény is szunnyad s miután szalmaterítőkkal töltelhetőleg befodta az ablakokat, elindult fölszedni halottait és sebesültjeit. A legnagyobb fájdalom akkor érte, mikor fölvette azt a piszkos, összezsapzott nyalábot, mely a megbecsülhetetlen cattleyáiból lett. Gondosan választotta ki egyik szarát, egyik kelyhet és virágot a másik után s megállapította, hogy e fajtából csak egyetlenegy virág maradt sértetlenül, megóvta a loellianak egy nagy virága, melynek aranysárga kelyhe virágporral árasztotta el mályvaszínű testvérét. S minthogy monsieur Paremont amolyan poétafele volt, így szolt áhitattal: — Ha virágod csak egyetlenegy termőmaggal ajándékozna meg engem!

Vágya, igaz, hogy csak végtelenül hosszú várakozás és béketűrés után, beteljesült. Tizenöt hónap mult el, míg a kis maghívely megérett s még hat esztendeig, míg a magból szép növény hajtott ki.

Monsieur Paremont több éjszakát virasztott, hogy lássa az első bimbó kifestését s elsőnek láthassa a virág fölnyiló fészket. És csodák csodája! Sötétvörös pompázat tárult eléje, a vércsepp, mely a régi cattleya kelyhében látszott pihenni, egészen szétterült a bársonyosan lágy szirmokon. A „vihar-orchidea“, mint gazdája elnevezte az új váliajt, gazdagga tette s monsieur Paremont hálatalten mondotta magában:

— Azon az éjjelen, mikor azt hittem: elvesztett mindenem, új mag fogant s visszanyertem mindent.